

POHLAZENÍ VELBLOUDA



Monika Kopčilová Mešková

Pohlazení velblouda

Monika Kopčilová Mešková



Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 100. knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání v jazyce slovenském.
Autor © **Monika Kopčilová Mešková**

Korektura a redakce: Tomáš Rejc
Sazba: Monika Kurucová
Kresby z programu Canva
Obálka: **Daniela Láníková Kopčilová**

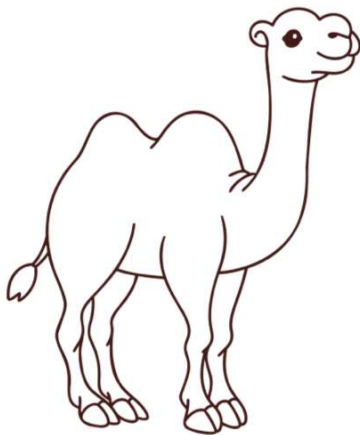
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-53064-12-5 (epub)
978-80-53064-13-2 (PDF)



Anotace

Láska a sex jsou jako dvě sestry, které se občas do krve pohádají. Sarah touží po obojím. Kvůli neuspokojujícímu intimnímu životu s manželem Markem kontaktuje na seznamkách neznámé muže, kteří, jak se ukáže, můžou být i velmi nebezpeční. Negativní prožitek ji ale neodradí od dalších milostných eskapád. Její nečekaná dovolená s přáteli v egyptském letovisku pak obrátí její život naruby. Egypt se jí záhy stane druhým domovem. Nejen, že ji přitahuje místo samotné svým záhadným kouzlem, navíc zde nachází mladé milence. Jde opravdu o lásku nebo jen o peníze, kterých mají Egypťané tak zoufale málo? To napoví příběh Sarah, neobyčejné české ženy s velkým egyptským srdcem...



Tato kniha vznikla vyprávěním několika žen, které žijí nejen v Česku, ale i v Egyptě. I když je příběh smyšlený, je mozaikou ze střípků pravd několika skutečných životů.



*Věnuji všem lidem, kteří se nebojí plnit si své sny, ať jsou
jakékoliv...*

Monika



MOTTO:

***NEŽIJEME PROTO A TEĎ, ABY SE TO NĚKOMU LÍBILO NEBO NELÍBILO,
ALE PROTO A TEĎ, ABYCHOM BYLI ŠŤASTNI...***





Předmluva

O tom, co je to štěstí, jak ho lidé vnímají a s čím ho spojují, se napsalo již velmi mnoho. Snad každý člověk na světě by ho chtěl, kromě duševně nemocných, kteří si svoji existenci někdy ani neuvědomují. Po štěstí touží lidé od narození. Už kojenci prý ho cítí, když pijí mateřské mléko. Štěstí, to je náruč, teplo, objetí, láska. Každý z nás jej definuje zejména podle situace daného okamžiku a během vteřiny tuto definici často měníme. Mnoho z nás vidí štěstí například ve vytouženém vlastním bydlení, novém autě či dobré práci. A když onemocní nebo nás náhle navždy opustí blízký člověk, okamžitě otočíme. Raději bychom bydleli v chýši, chodili pěšky a dál nadávali na nemožného šéfa, jen kdybychom měli to štěstí, že se nás netýká rakovina nebo nespočet dalších nemocí a katastrof. Jen kdybychom měli klid, pokoj a zbavili se stresu. Sny o štěstí jsou jako mýdlové bubliny, které praskají, ať jsme šťastní nebo ne. Praskají, když na své sny nemáme prostředky, nadání, píli či vytrvalost. Ale praskají, i když se splní. Může být šťastný člověk, který dosáhl všeho, po čem kdy toužil, ale nemá už žádné sny? Možná ano, možná ne, kdo ví? Štěstí bývá mnohdy chvilková či dočasná záležitost a mnoha lidem by se ulevilo, kdyby jej přestali hledat a očekávat. Kdyby se zaměřili spíše na to, co by mohli dobrého udělat pro druhé, pro naši přírodu, pro naši zázračnou planetu. Stačí jen už to, že tady na tomto světě jsme. Je to zázrak nebo Boží vůle? Nikdo z nás to přesně neví, teorií je nespočet.

Vesmír je prý nekonečný, ale my jsme v něm jako maličké bytosti, co si o sobě hodně myslí. Jako lidstvo jsme hodně dokázali, ale umíme i velmi škodit a příroda nám to vrací. V porovnání se stářím naší planety jsme tu jen na skok. A tu chvíli si kazíme svou neustálou neskromností a dobýváním svých materiálních snů. Všichni nemůžou mít všechno a na



světě je vše v harmonii rozděleno, i když někdy dost krutě. Zatímco někteří žijí v blahobytu, jiní strádají bídou. Kdyby nám stačil ten zázrak, že tady jsme, zjistili bychom, že štěstí již dávno máme. Mnoha lidem na světě by prospělo, kdyby snili o tom, nemít v sobě žádnou negativní, agresivní či zlou myšlenku. Kdyby lidé nebyli zlí, to by teprve byl blahobyť a štěstí.

Štěstí mnoho lidí hledá také v partnerském životě a sexu. Ideálních párů, které si plní sexuální sny plné porozumění a lásky prý podle statistik není moc. Ve známém filmu s názvem: *Po čem ženy touží* slyšel hlavní hrdina myšlenky žen. Snažil se i při sexu plnit tajná přání milenky, ale ani to nevedlo ke štěstí obou hrdinů. Nabízí se tedy otázka. Má smysl hledat ideálního partnera, který naplní potřeby, přání a očekávání toho druhého?



MOTTO:

***SKUTEČNĚ A BEZPEČNĚ ŠTĚSTÍ JE MNOHEM SPÍŠE DAREM MYSLI
A SRDCE NEŽ DAREM VNĚJŠÍHO SVĚTA.***

J. ČAPEK



Sarah

Jaro 2025

Ležím na egyptské písečné pláži zátoky Jabal Al Rosas, poblíž hotelu Aurora, který je vzdálený kolem třiceti kilometrů od letiště Marsa Alam. V písku je nesmírné množství důlků, ze kterých každou chvíli vylézají malí roztomilí krabi. Nad hlavou mi žhne africké slunce v plné síle na blankytně modrém nebi bez jediného mráčku. Pofukuje větrík a hraje si s mými blondatými kadeřemi.

Rudé moře mě na tomto místě láká svou příjemnou teplotou, odlesky vln a jemným šuměním. Líně se zvednu a popojdu pár metrů, abych se vzápětí ponořila do téměř horké vody mého milovaného moře. Plavu do útrob zátoky, šnorchlovací maska na obličeji mě trochu tlačí, okolo je skoro ticho. Slyším jen svůj dech a tlumené hlasy turistů, ale i když je hotel téměř plný, připadá mi, že v zátoce je jen hrstka lidí.

Udělám pár temp a přede mnou už se míhají zvědavé, světle modré pruhované ryby, otáčejí se v ladných piruetách kolem sebe navzájem i kolem mého těla. Na tomto místě se mi změnil život. Tehdy byla zátoka ještě plná pestrobarevných korálů, kolem nichž plavala ve stejném rytmu hejna malých, žlutých, bílých i zelených rybiček. Korály vlivem



dlouhotrvajícího oteplení vody, ale i chováním neukázněných turistů, umírají, i počet ryb se zmenšuje, což mě velice trápí. Domnívám se, že málokterý cestovatel myslí na to, že korály jsou živé organismy, které svým jediným dotykem může ohrozit. V Egyptě používám proti spálení kůže zásadně přírodní prostředky. K přírodě totiž chovám posvátnou úctu. Je nádherná a dává mi pocit klidu.

Plavu kolem lan, na kterých jsou upevněny bójky. Nějaká žena je podplavala a pohybuje se mírnými tempy v zakázané oblasti. Snědý hubený muž v šortkách a košili s dlouhým rukávem, který hlídá turisty dalekohledem na přilehlém kopci, zoufale píská na svou píšťalku, ale žena ho neslyší.

Doplavala jsem k místu, kde hloubka zátoky dosahuje až třiceti metrů. Kolem mě proplulo obrovské hejno stříbrných ryb s otevřenými tlamami, nad jedním balvanem se pohupuje množství velkých černých ryb, které brání své mladé, ukryté v puklině. Voda je po ránu průzračná. Na dně vidím velkou žlutou trnuchu s jasně modrými kulatými skvrnami, která na mě mrká svýma velkýma očima. Já si však okamžitě vzpomenu na úplně jiné oči. Propalující černé oči patřící Mohamedovi. To on mě změnil. Už nikdy nebudu stejná jako dřív. Můj život se rozdělil na dvě části, před Mohamedem a po Mohamedovi. Před Egyptem a v Egyptě.

Dneska jsem měla to štěstí potkat v zátoce dvě želvy, viděla jsem také velké ploché, jasně žluté motýlí ryby a u dna velkou krokodýlí rybu. Vracím se asi po hodině plavání, mírně vyčerpaná, na své lehátko na pláži, pod velký slunečník. Ulehám a zavírám oči. Jsem tu tentokrát sama. Ale stále mám přece hromadu dobrých přátel v Česku i Egyptě.

V myšlenkách se vracím do minulosti. Kromě Mohameda, kterého jsem poznala předloni na tomto místě, mi zásadně změnila život práce, kterou jsem získala před deseti lety. Vždycky jsem snila o tom, že nechci celý život hnít v kanceláři, kde z nedostatečného platu za rok sotva ušetřím na nějakou tu levnější tuzemskou dovolenou. Občas jsem snila



o tom, že jednou vydělám alespoň milion. A ve firmě Doteck se mi to podařilo. Doteck, jak trefný název firmy, která mě katapultovala na jistý čas na výsluní. Toto slovo totiž vystihuje mou povahu, mou potřebu, moje přání. Bez doteků si život prostě neumím představit, i když mám pětapadesát let. Lidé se přece milují a dotýkají i v sedmdesáti či osmdesáti letech, no ne?

Rozhlížím se po okolních lehátkách, ale Češi, Italové ani Němci mě absolutně nezajímají. Obloustlý Ital, vysoký tak sto padesát centimetrů ve slipových plavkách, které obtahují všechny jeho „krásy“ nebes, na mě upřeně hledí a olizuje si smyslně horní ret. Vypadá jako známý herec Dany de Vito nebo jako postavička z kresleného seriálu prasátko Pepa. Zkousím přimhouřit oči ve snaze udělat z Itala přitažlivého muže, ale nejde to. Je pro mě lákavý jako dršťková polévka, a to jsem dršťku neměla nikdy v ústech. Bohatě mi stačí, jak vypadá, a to mě spolehlivě odpuzuje. Kousek od něj leží na lehátku česká rodina. Vysoký muž s dlouhými vlasy v culíku a velkým pupkem kouří pod slunečníkem a občas se natáhne pro kelímek s pívem. Přichází k němu snědý muž, nabízející masáže hotelového salonu.

„Jdi do prdele a neotravuj,“ říká ten hrubián pocházející ze stejné země jako já. Někdy se až stydím, že jsem Evropanka, když vidím, jak se tady někteří lidé chovají. Jako mistři světa, s velkým despektem k přírodě i Egyptanům. Pro mne jsou však ti snědí chlapci TOP, i když některé moje lásky tady dopadly, jak dopadly. Koupila jsem si dovolenou na deset dnů v tomto egyptském letovisku, protože jsem se chtěla vrátit na „místo činu“. Nemám tu tentokrát přítele ani přátele, ale moje srdce a duše přetéka krásnými zážitky, moje tělo bylo a snad i je milované. Stále ještě po tom všem nevěřím, že jde Egyptanům pouze a jen o peníze, jak čtu mnohdy na internetu, nebo jak se mi to snaží vysvětlit i některé kamarádky. Nezlobím se na ně. Já vím, co jsem prožila a prožívám a poznám, co je láska a vášeň. Nelituji ničeho. Oni mi žádné peníze



nevzali, dávala jsem jim je sama. Musím se rozhodnout, jestli to, co teď dělám, je správná věc. Splní mi můj Egypt'an mé sny? Jsem tady, abych měla klid a čas na přemýšlení. Jak dál? Dělám dobře?

Otočím se kolem sebe, jestli někdo v okolí zaregistroval, jak tady najednou hekám žalem a jak mi teče z nosu sopel. Emoce, které mě na chvíli přemohly, musely ven. Vzpomínky na Mohameda. Tady se s nimi rozloučím a začnu žít konečně jiný a plnohodnotný život.

Zvednu se z lehátka a zaměřím k baru na pláži. Mám štěstí. Staršího číšníka vystřídal chlapec ve věku okolo dvaceti, pětadvaceti let. Zvedne hlavu od kelímků s limonádou a roztáhne pusku do širokého úsměvu.

„From?“ ptá se odkud jsem a já mu se stejně sladkým úsměvem odpovídám. Učím se pilně přes aplikaci v mobilu anglicky a už se slušně domluvím. Žal odplaval hluboko do mořské zátoky a rozplynul se.

„Český sou heský,“ říká krásný mladý Egypt'an a jeho oči se mi zavrtaly až do srdce. Ten zvláštní egyptský pohled prostě nic nenahradí. Myslím si, že i ve svém věku jsem pořád kočka a pro Egypt'any atraktivní. Blondýny s velkými ňadry oni prostě zbožňují. Svitla mi naděje ještě jednou a naposledy si užít trochu milostného dobrodružství s neznámým mladíkem. Svému Egypt'anovi, který na mne čeká v Al Doře, jsem musela slíbit, že budu žít počestným životem a sex budu mít pouze s ním. V duchu se ptám, čeho jsem vůbec schopná? A vzápětí si odpovídám. Téměř všeho!



MOTTO:
SEX JE SOUČÁSTÍ PŘÍRODY. JDU S PŘÍRODOU.

MARILYN MONROE



Květen 2015

Sarah

Seděla jsem ve staré, ne příliš prostorné kanceláři, na rozvrzaném otočném křesílku, které už mělo viditelně hodně za sebou. Na stole přede mnou místy chyběl lak a sem tam byla jeho deska počmáraná od propisky. Válely se na ní papíry, pořadače, kancelářské sponky a pera. Na okně, dost dobře nemytém alespoň půl roku, byla barevná lepící past plná much. Jedna ještě žila, zoufale se snažila uletět a vydávala bzučivý zvuk. Byla však pevně přilepená. První slovo, které mě napadlo, byl chaos. Jarní úklid se zde asi nekonal. Bylo už docela teplo, i přes špinavé okno kanceláře pronikaly první ranní sluneční paprsky.

Přede mnou u protějščího stolu seděla majitelka firmy, na jejíž inzerát jsem odpověděla. Udržovaná, pěstěná šedesátnice s účesem z roku raz dva. Mikádo na temeni hlavy měla natupírované, byla jemně naličená a působila tak nějak uspořádaně. Její zjev mi vyhovoval, až na černý chlup, který jí trčel z brady. Snažím se lidi nesoudit a nehodnotit kvůli jejich vzhledu, jen jsem prostě měla strašnou chuť jí ten chlup vytrhnout. Neměl tam co dělat. Kazil celkový dojem. Chtěla bych jí pomoci a poradit, už už jsem se chtěla zeptat, jestli nemá pinzetu, ale bylo by to nezdvořilé.



Jinak jsem neměla sebemenší výhrady proti jejímu vzhledu. Nedovedla jsem si představit, jaký jiný účes nebo líčení by měla mít. Její orlí nos kontrastoval s plnými rty a na bílých rukou zářily první stařecké skvrny. Vystupovala trochu nadřazeně, arogantně. To mi ale nevadilo. Myslím si, že v podstatě jsem stejná jako ona, působím na lidi poněkud přísně. Šéfka byla upravená, trochu při těle a působila na mě tak nějak čistě. V rohu kanceláře visela velká ošklivá pavučina a lino na podlaze v rozích bylo plné prachu. Byl to zajímavý kontrast té dámy a prostředí, ve kterém pracovala.

Zatímco si četla můj životopis, zamyslela jsem se nad svým životem. Po skvěle absolvované škole s ekonomickým zaměřením jsem vystřídala nespočet zaměstnání a dva manžely. A ačkoliv jsem se zařekla, že už to nikdy neudělám, vdala jsem se za třetího. Spokojená jsem nebyla, dá se říct, nikdy, zato jsem byla vždycky upřímná. Když se mi nežilo dobře a nešlo vše podle plánu, odešla jsem. Z práce i ze vztahu. Děti jsem nikdy nechtěla, neměla jsem k nim vztah, ani když je měly mé kamarádky. Neuměla jsem si představit, že nějaký človíček by mne potřeboval celý den, že bych ztratila svobodu a musela bych přebalovat, hrát si, nebo později pomáhat s úkoly do školy. Brrr.

Marka, manžela číslo tři, jsem si vzala po dvou letech známosti a když jsem se hlásila o tohle místo, které mi později otevřelo bránu do světa, byli jsme spolu přesně rok svoji. Jeho dospělá dcera Lenka už tenkrát žila v zahraničí a viděly jsme se spolu jen párkrát.

V našem manželství skoro všechno zdánlivě klapalo. Navštěvovali jsme, i když po mnoha vzájemných diskuzích a mírném nátlaku z mé strany, různé kulturní akce, koncerty, divadlo. Spjovala nás také láska k dlouhým procházkám přírodou. Marek, coby inteligentní muž, vždycky pracoval jako ajťák. Obdivovala jsem, jak rozumí všemu, co je spojeno s počítači, i když já se taky postupně učila a vzdělávala.



Jedna věc mi ale brzy začala vadit. Přestal se mi věnovat, najednou nevěděl, kdy potřebuju pohladit, a to potřebuju skoro pořád. Navíc byl vždycky trochu, vlastně hodně, neohrabaný v intimní oblasti. Nevím, zda za to mohla přísná křesťanská výchova jeho zesnulých rodičů, nebo se zkrátka už tak narodil? Po třech společných letech mi zkrátka připadalo, že jsme jich spolu prožili nejméně třicet.

Z rozjímání o manželovi mne vyrušila velká dáma a já jsem přepnula program v hlavě znovu na práci. Svoji budoucí zaměstnavatelku jsem ihned informovala o nadšení pracovat a o svém vysokém nasazení a pílí. V jejím pohledu byla jistá spokojenost, pokyvovala hlavou, a dokonce jsem zaznamenala náznak úsměvu. V předešlých zaměstnáních jsem spoléhala na kamarádský vztah mezi kolegy i vedoucími pracovníky. Tentokrát budu chytřejší, řekla jsem si. Žádné tykání, žádné přátelství, pouze čistá kolegiálníta. Moje budoucí šéfka Hrůzová zaměstnávala ve své firmě Dotek i svého syna. Leoš Hrůza mi na první pohled nebyl vůbec sympatický. Malý, plešatý a upocený, prototyp neatraktivního a antisexuálního muže. Během pohovoru přišel do kanceláře, byl mi představen a ihned poté se naklonil před svou matku, otevřel šuplík, vzal si z něj hrst bankovek a beze slova odešel. Velká dáma to přešla bez povšimnutí a věnovala se dál mé osobě. Vyptávala se na mé dřívější pracovní pozice, i na důvody mých odchodů. Všechno jsem jí popravdě vyklopila, kamarádské podrazy i obtěžování šéfa či kolegy, nedostatečné ohodnocení. Sázím vždy na upřímnost.

Vzala mě bez okolků a podepsala jsem ihned pracovní smlouvu. Radovala jsem se v duchu z faktu, že budu mít větší plat o pár tisícovek. Hrůzová mi věcně vysvětlila chod velkoobchodu bytového textilu, který vybuďovala, a dokonce nezamlčela jisté problémy firmy. Pochopila jsem, že je zadlužená, do jaké míry jsem však nedovedla přesně odhadnout. Určitě to však budou statisíce, pomyslela jsem si. Díky velkému několikamilionovému obratu však tyto dluhy poněkud podceňovala.



„Můžete nastoupit prvního hned následujícího měsíce,“ řekla svým kokrhavým hlasem. To mi vyhovovalo. Tykání mi nenabídla, a byla jsem za to ráda. Stroze a věcně jsme se rozloučily.

„Nezklam vás, budete spokojená,“ dodala jsem sebevědomě.

Vyšla jsem před starou, oprýskanou budovu, ve které se nachází kancelář a o pár metrů dál, přes starou silnici i sklad firmy Dotek. Bylo pořád ještě dopoledne. Chvilí jsem pozorovala dva řidiče firemní dodávky, jak spolu se dvěma skladníky nakládali na blízké rampě zboží pro rozvoz toho dne. Všimla jsem si, jak se vybavovali, kouřili a neustále se něčemu smáli. A mně bylo k smíchu spíš jejich pomalé pracovní tempo. S tím musím časem něco udělat, řekla jsem si.

Nastoupila jsem do svého starého fiata a zavolala Markovi. Byl rád, že mě Hrůzová přijala. Tak nějak jsem cítila, že v této firmě budu spokojená. Velkoobchod má budoucnost. Něco koupit a draž prodát, to je dobrá, osvědčená strategie. Tady snad časem něco dokážu, byla jsem o tom přesvědčená. Čekalo mě jistě hodně práce, ale to byla pro mě vždycky ta pravá výzva.

Práce a muži, to jsou moje priority, to je můj svět. Nedokážu bez nich fungovat, neumím bez nich žít. A žít chci vždy pouze na plný plyn.



MOTTO:
CHCETE NA SVĚTĚ VYNIKNOUT? MUSÍTE PRACOVAT, ZATÍMCO
OSTATNÍ SE BAVÍ.

WINSTON CHURCHILL



Květen 2015

Marek

„Zas ráno!“ loučím se s kolegyní Olinkou a uvědomuji si, jak to zní, když to člověk řekne rychle a najednou. Olinka se směje a oba víme, že to slovní spojení tak nějak vystihuje chod firmy, ve které oba pracujeme. Firma, zabývající se obchodem s pracovní obuví, prosperuje dobře, ale vztahy v ní mezi vedením a podřízenými jsou, řekl bych, na bodu mrazu. Přesto si uvědomuji, že tu mám, zdá se, teplé místočko na roky dopředu. Aspoň si to myslím. Ne že by mě ta práce nějak výrazně uspokojovala, ale dá se to celkem v pohodě vydržet.

Olinku mám nejradši z celé firmy. Je hezká, i když kolega Martin tvrdí, že má velký zadek. Mně zadek nevadí. Důležitější jsou pro mě její oříškové oči ve tvaru mandlí, plné rty a její dlouhý hnědý cop, za který ji pouze ve svých snech jemně tahám.

Myslím si podle reakcí různých žen, že ani já nejsem k zahoeení. Moje váha sice přesáhla sto kilo, nejsem žádný drobek, ale taky nejsem panáček Michelin. Mám široká ramena a svalnaté tělo, a to jsem nikdy nebyl v posilovně. Moje modré oči kontrastují s tmavými vlasy, ve kterých se už občas mihne stříbrná nitka. Myslím si, že na ženy působím



velice dobře, a dokonce bych se nebál říct, že jsem přitažlivý. Měl jsem už několik příležitostí k nevěře, ale jak říká můj kolega Martin, jsem brontosaurus. Neumím přízně žen využít, tedy lépe řečeno nechci. Mám totiž své zásady a jsem poměrně plachý.

Uznávám, že žiju poněkud nudný život v práci i doma. Celý den sedím za počítačem a starám se o hladký chod webových stránek firmy. Každou chvíli mi někdo z kolegů volá, a to i v případě, že tiskárna netiskne, protože v ní není toner. Otravují mě s každou blbostí. Starám se o všechny počítače a tiskárny, o celkem složité programy, ve kterých často musím měnit nejrůznější údaje. Zajišťuji reklamu na Facebooku a chod firemního e-shopu. Občas některé kolegyni uvařím kafe a někdy udělá kávu Olinka mně.

Povinností nemám málo, ale zvykl jsem si. Někdy si připadám jako firemní blbec pro všechno. Myslím si však, že jsem docela oblíbený, každý mě tady má rád, a dokonce cítím občas jistou vážnost. Tu bych chtěl cítit také doma, ale daří se mi to zřídka, ne-li vůbec.

Přesto letím z práce rovnou do supermarketu a hodlám nakoupit ze svého skromného kapesného šampaňské, nějaké občerstvení a svíčky. Sarah získala novou práci a zároveň má dnes narozeniny. Uvědomuji si, že ačkoliv ona má dnes čtyřicet pět let, mně už je přes padesát.

Chystám se ji překvapit, udělat jí radost. Ale je to stále obtížnější. Zdá se mi, že za ty tři roky, co jsme spolu, byla málokdy spokojená. Možná hned na začátku, to snad ano. To byla přímo nadšená. Na svatebních fotografiích měla ještě šťastný úsměv, kaštanové krátké vlasy a skoro žádný mejkap. Teď se směje zřídka, vlasy si odbarvila na platinovou blond, nechala si je narůst do půli zad, a protože je od přírody kudrnatá, kolem hlavy má spirály jako anděl. Do anděla má ale daleko. Někdy je to pěkná potvora.

Proběhnu z budovy naší zlínské firmy skrz blízký parčík, který se už probouzí k životu. Přebíhám přes přechod a mířím k obchodu. Mohl bych



jet autem, ale to bych neměl vůbec žádný pohyb. Kromě večerní procházky toho moc za den nenachodím a nechci, aby mi narostl pupek. Slunce už začíná mít pomalu svou sílu, a tak lovím v kožené tašce od Sarah sluneční brýle.

Vzpomínám na dobu, kdy jsme se poznali. Byl jsem pár let vdovec a ona právě končila manželství s údajným maniakem, který vyžadoval sex několikrát denně. Navíc chtěl dítě, vzpomenu si, když mívám na rušné ulici mladou maminku s asi tříletým chlapcem, který řve jak na lesy, a dokonce do mámy kope.

„Dítě kazí kariéru, dítě chce rodiče neustále pro sebe. Uzurpuje je svými požadavky, a dokonce i svou stálou přítomností. Dítě je závazek na celý život...“ říkává Sarah, když vidí podobné vztekající se dítě.

Když došli s exmanželem do doby, kdy bylo u Sarah stejně na dítě pozdě, rozvedli se. Sexuální maniak jí nevyhovoval a než jsme se vzali, tak mi několikrát zdůraznila, že nejkrásnější pocit je, prostě se na sex těšit. Mně stačí milování zhruba jednou za dva týdny, někdy i méně často. Jenže po nějaké době to Sarah přestalo vyhovovat. Tak si někdy myslím, že neví, co vlastně chce.

Hromady lidí v obchodech sice nemám rád, ale stále ještě rád nakupuji pro svou ženu. Čekám s jistou dávkou naivity, že mě doma tentokrát třeba obejmě a řekne: „Miláčku, ty jsi tak úžasný.“ Stále se snažím zavděčit, což mě pronásleduje od dětství. Vzpomenu si na své rodiče, kteří mě zásadně nechválili nikdy a uvědomuji si, jak mi to zoufale chybí. Oplatím úsměv příjemné prodavačce v úseku lahůdek a nechám si zabalit krabí salát a šunku. Přihodím do vozíku dvě láhve šampaňského. Sarah trochu pije. Vlastně poslední dobou trochu víc, uvědomím si.

U pokladen je plno, každý si chce cestou z práce nakoupit. Když se konečně dostanu na řadu, všimnu si, že za mnou stojí stará paní. Místo vozíku má vrchovatý košík, klouby na prstech už má úplně bílé, jak se

